

Ինչ մո'ր եկեղ, բոլոր հոգևածներ և բնակավայրիսներ...
Մատթեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Փետրվար, 2018թ.
№ 2 (92)

Հայր Աթոռ Սուրբ Եդեսիայի

**ՄԱՐԴԱՆՅ ՄԻ ԿՇՈՒԷՔ
ՁԵՔ ԿՇԵՌՔՈՎ**

**ԻՆՉՊԻՍԻՆ Է
ՔՈ ԸՆՏՐՈՒԹՅՈՒՆՔ**

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ՄԱՆՐԱԳԱՏՈՒՄՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Փետրվար, 2018թ. № (97)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Անդրանիկ Վարդանյան Մարդկանց մի՛ կշռեք ձեր կշեռքով.....	1
Հովհաննես Մուրադյան Ինչպիսի՞ն է քո ընտրությունը.....	5
Կիևի ԱՀՔ եկեղեցու պատմությունը.....	7
Հիշողություններ Աստծու ողորմությունների մասին.....	11
Վկայություն.....	13
Մտորումներ աղոթքի մասին.....	14
Սովորե՛ք լսել օգնության կանչը.....	15
Մի՛ գողացիր.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք արթել, որ բերքի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lor_09@rambler.ru

ՄԱՐԴԿԱՆՑ ՄԻ՝ ԿՇՌԵՔ ՁԵՐ ԿՇՌԵՔՈՎ

Առակաց 11:1-ում կարդում ենք «Նենգութեան կշիռքը Տէրոջը առջև պիղծ է, բայց ուղիղ կշիռքի քարը Անոր հաճոյ է»: Սիրելիներ, առաջին հայացքից կարող է թվալ, թե դա մեզ հետ ոչ մի կապ չունի: Սակայն իրականում դա այդպես չէ: Այսօր մենք զննում ենք կատարում խանութներում, շուկաներում, և բնականաբար բոլորս էլ ուզում ենք, որ վաճառողը կշեռքի մեջ մեզ չխաբի, պակաս չկշռի: Եթե խորանանք վերը նշված խոսքի հոգևոր իմաստի մեջ, կտեսնենք, որ այդ կշռաքարերը գտնվում են մեր սրտերում: Մենք կշռում ենք մարդկանց հոգևոր տեսակետից և տարբեր չափեր վերագրում: Առակաց 16:2-ում կարդում ենք. «Մարդուն ամեն ճամբաները իրեն մաքուր կ'երևան, բայց Տէրը հոգիները կը կշռէ»: Իսկ Առակաց 20:23-ն ասում է. «Չանագան տեսակ կշիռքի քարերը Տէրոջը առջև պիղծ են, ու նենգավոր կշիռքը աղեկ չէ»: Այս խոսքերը կարդալով՝ մենք հասկանում ենք, որ այն ժամանակ էլ Իսրայելի մեջ եղել են տարբեր տեսակի կշռաքարեր: Մարդիկ առևտուր են արել և օգտա-

գործել են տարբեր կշռաքարեր: Բայց Սրբարանում կար մի կշռաքար, որը կոչվում էր **սիկդ**: Ելից 30:13-ում կարդում ենք, որ ամեն մի իսրայելցի իր հոգու փրկանքը՝ կես սիկդ արծաթը, պիտի տար Տիրոջ սրբարանի սիկդի համեմատ: Այսինքն՝ բերած արծաթն ու ոսկին պետք է կշռվեր սրբարանի սիկդի համեմատ: Այդ սիկդը չափանիշ էր՝ կշռելու խորան բերված ոսկին ու արծաթը: Հոգու փրկանքի արծաթը պետք է այդ չափանիշով կշռվեր: Ելից 30:23-ում կարդում ենք, որ երբ Աստված Մովսեսին սովորեցնում է օծման յուղը պատրաստել, շեշտում է՝ Սրբարանի սիկդի չափով: Սրբարանի կշեռքը շատ ճշգրիտ էր:

Սիրելիներ, հաճախ մենք մեր սրտերի մեջ կշեռք ենք դնում. մարդկանց չափում ու կշռում ենք մեր կշեռքով, բայց ոչ սրբարանի սիկդի համեմատ: Մենք մի եղբայր ունենք, որը խոսում էր Եղիա մարգարեի խիզախության մասին: Սակայն անցավ մի քանի ամիս, և նա մի օր իր խոսքում ասաց, որ Եղիան վախկոտ էր, Հեզաբելից վախեցավ ու փախավ:

Փետրվար, 2018թ., N 2 (97)

այդպիսով նա հակասեց իր նախկին խոսքին: Ես սկսեցի մտածել, որ այդ եղբայրն իր սրտի մեջ կշեռք ունի, և Եղիային տարբեր կերպերով կշռեց: Սկզբում նրան անվանեց խիզախ, որոշ ժամանակ անց կշռեց մեկ այլ կշռաքարով և հայտարարեց, որ Եղիան վախկոտ էր: Եվ այդպես էլ հնարավոր է մեզ հետ լինի՝ մարդկանց կշռենք մեր տեսածի կամ լսածի համեմատ և ունենանք մեր կարծիքները: Երբ մենք եկեղեցու մեջ չափում ենք մարդկանց մեր կշռեքներով ու ոչ թե «սրբարանի սիկդի համեմատ», դա ունենում է իր վատ ազդեցությունը: Չէ՞ որ մենք Քրիստոսի արյունով զնվածներ ենք, թեպետ ամեն մեկս էլ երբեմն ունենում ենք ինչ-որ տկարություններ, թերություններ: Այդ ամենը բոլորս էլ տեսնում ենք, գիտենք, բայց մենք շատ ժամանակ չենք նկատում, թե դիմացինի տկարությունները ինչպես կազդեն մեզ վրա: Պողոս առաքյալը Կորնթացիներին գրում է, որ իր սիրտը լայն բացված է նրանց առջև: Իսկ երբ մենք նայում ենք մեր սրտերին, տեսնում ենք, որ, ցավոք սրտի, հաճախ մեր սրտերում տեղ չկա որոշ մարդկանց համար: Եթե ես լսեմ, որ ինչ-որ մեկն իմ ետևից բամբասել կամ չարախոսել է, այդ մարդն իմ սրտի մեջ այլևս տեղ չի ունենա, որովհետև ես արդեն կշռեցի, իմ կշեռքով այդ մարդը թեթև գտնվեց և դուրս եկավ իմ սրտից: Եվ դա խանգարում է մեզ, թույլ չի տալիս, որ ավելի միաբանվենք իրար հետ և ավելի շատ

ցավ քաշենք իրար համար: Փոխանակ մենք կրենք մեկս մյուսիս նեղությունները, կշռում ենք մեր կշեռքով և մեր սրտի մեջ տեղ տալիս նրանց, ովքեր մեզ հետ լավ են վերաբերվել և կանգնել են մեր կողքին: Բայց չէ՞ որ մենք բոլորս Քրիստոսի արյան գինն ենք, և պետք է կրենք միմյանց նեղությունները: Բ Կորնթ.10:12-ում Պողոս առաքյալը գրում է. «Վասն զի մենք չենք համարձակիր մեր անձը կշիռքին դնել ու բաղդատել ոմանց հետ, որ ինքզինքնին կը գովեն, բայց անոնք իրենցմով իրենց անձերը չափելով, և զիրենք իրենց հետ բաղդատելով՝ չեն հասկնար»: Իսկ Ա Կորթ. 3:1-ում ասում է. «Ես, եղբայրներ, չկրցայ խօսիլ ձեզի՝ որպես թե հոգևորներու, հապա որպես թե մարմնատրներու.... որովհետև տալափն ձեր մէջ նախանձ ու հակառակութիւն ու բաժանումներ կան»: Այդ բաժանություններն առաջացել էին, որովհետև կորնթացիներն ունեին տարբեր կշեռքներ: Նրանց կշեռքը սրբարանի սիկդի համեմատ չէր: Ոմանք ասում էին՝ մենք պողոսյաններ ենք, ոմանք՝ կեփասյաններ և այլն: Առաքյալն այստեղ ասում է, որ ինքը չի համարձակվի իր անձը կշեռքի վրա դնել ու բաղդատվել ուրիշների հետ: Երբ դու քո անձը դնում ես կշեռքին ու համեմատվում ես ինչ-որ մեկի հետ, այդ դեպքում փորձում ես տեսնել քո առավելությունները ուրիշներից, ինչպես փարիսեցին, որ առանձին աղոթում էր. «Ո՛վ Աստված, շնորհակալ եմ

Քեզանից, որ ուրիշ մարդկանց պես չեմ՝ հափշտակող, անիրավ, շնացող կամ այս մաքսավորի պես»: Նա իր անձը դրել էր կշեռքին և տեսնում էր, որ ինքն ավելի ծանր է, քան մաքսավորը: Սակայն «սրբաբանի սիկդի կշեռքով», այսինքն՝ Տիրոջ կշեռքով մաքսավորն ավելի բարձր էր փարիսեցուց (Դուկաս 18:10-14): Առաքյալն ասում է, որ ինքը չի ուզում իր անձը կշռել ու բաղդատել ուրիշների հետ:

Սիրելիներ, Աստված մեր ձեռքը կշեռք չի տվել մեկզմեկ կշռելու և իրար հետ բաղդատելու համար: Դանիելի մարգարեությունում կարդում ենք, որ Նաբուգոդոնոսորի որդին՝ Բաղդասարը, մեծ կոչունք արեց և գինովցած ժամանակ հրամայեց բերել Երուսաղեմից բերված անոթները: Այդ անոթներով նրանք գինի խմեցին և իրենց կուռքերին գովեցին: Եվ հետաքրքիր է, որ անմիջապես պատի վրա մի ձեռք երևաց ու գրեց. «ՄԱՆԵ, ՄԱՆԵ, ԹԵԿԵՂ ՈՒ ՓԱՐՍԻՆ» (Դանիել 5:25): Բաղդասար

ընդ վախեցավ, ոչ ոք չէր կարողանում մեկնել գրվածը: Միայն Դանիելը կարողացավ մեկնել: «Մանե՝ Աստված քու թագադրութիւնդ համրեց ու զանկա վերջացուց: Թեկեղ՝ կշիռքով կշռվեցար ու պակաս գտնվեցար»: Այս խոսքից առաջ, 22-րդ խոսքում Դանիելը Բաղդասարին ասում է. «Ու դու, ով Բաղդասար, անոր որդին, քու սիրտդ չխոնարհեցուցիր, թեև այս բոլորը գիտեիր»: Սա նշանակում է, որ Բաղդասարը տեսել էր, թե Աստված ինչպես էր վարվել իր հոր՝ Նաբուգոդոնոսորի հետ: Եղբայրներ, բույրեր, մենք, լինելով Քրիստոսի մարմնի անդամներ, հոգևոր իմաստով Տիրոջ տան անոթներ ենք, որտեղ կան նաև օծյալ անոթներ: Երբեմն տեսնում ենք, թե ինչպիսի վերաբերմունք կա այդ անոթների նկատմամբ: Ես սա չեմ ասում նրա համար, որ հորդորեմ, թե՛ դուք պետք է մեզ հարգեք: Ո՛չ, սիրելիներ, ես դա նկատի չունեմ, այլ ուզում եմ տեսնեք, թե Աստված ինչպես վերաբերվեց Բաղդասար թագավորի հետ, որը վերցրեց այդ անոթները, գինի լցրեց և կուռքերին գովեց: Դա պղծություն էր Աստծու առջև: Այդ անոթները գերության մեջ էին, բայց Աստված թույլ չտվեց, որ դրանք անարգվեն: Չե՞ որ մենք էլ հոգևոր իմաստով Աստծու տան անոթներ ենք: Մեզ պետք է Աստծու վախը, որպեսզի չանարգենք Աստծու անոթներին: Ուզում եմ մեզ բոլորիս հորդորել և ասել, որ Աստծու վախով ապրենք և բոլոր անոթների նկատ-

մամբ ունենանք շատ հարգալից վերաբերմունք: Չէ՞ որ ապաշխարության սկզբում մենք ունեինք երկյուղ, մեր աչքերին բոլորը սուրբ էին: Սաղմոս 119:32-ում ասվում է. «Քու պատվիրանքներուդ ճամբուն մեջ պիտի վազեմ, վասն զի Դուն իմ սիրտս պիտի լայնցնես»:

Սիրելիներ, իրոք Դավիթը լայն սիրտ ուներ: Նա չհամարձակվեց Սավուդի վրա ձեռք բարձրացնել, թեպետ Աստված արդեն թողել էր Սավուդին: Նա այն վիճակին էր հասել, որ ցանկանում էր Դավթին սպանել, բայց Դավիթը Տիրոջ օծյալի վրա ձեռք չբարձրացրեց: Ցավոք, այսօր կան հոգիներ, ովքեր օծյալների հետ կարող են արհամարհանքով ու ծաղրանքով խոսել: Իսկ երբևէ մտածե՞լ ենք, թե Աստված այդպիսի վերաբերմունքին ինչպես կնայի: Չէ՞ որ Աստված է ընտրել և օծել այդ անոթին: Մենք պետք է միտք առնենք, որ Աստծու հետ գործ կունենանք, ինչպես Բաղդասարը. նա Աստծու հետ գործ ունեցավ: Այնտեղ չկար մեկը, որ Բաղդասարին հանդիմաներ նրա արարքի համար՝ ասելով, որ դրանք Տիրոջ անոթներն են: Բայց

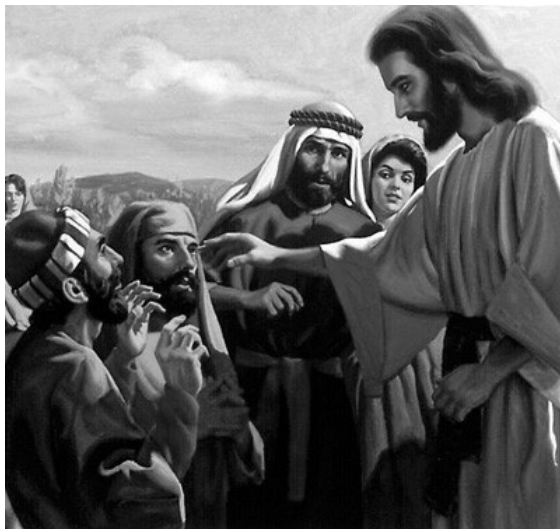
Աստված Ինքը պաշտպան կանգնեց, և նույն գիշերը Բաղդասար թագավորն սպանվեց: Ես գիտեմ մի եղբոր, որ ավագ եղբայրների մասին խոսել է ծաղրանքով ու արհամարհանքով, ցավոք սրտի, այսօր այդ եղբայրն աշխարհում է, չի կարողանում ուղղվել: Եթե դու տեսել ես քո քույրիկի կամ քո եղբոր թերությունը կամ սխալը, մի՛ արհամարհիր նրան, որովհետև նա Քրիստոսինն է, նա Սուրբ Հոգով օծված է, ինչպես և դու ես Քրիստոսինը: Աստված Մովսեսին պատվիրում էր օծման յուղ պատրաստել ու խորանի բոլոր գործիքներն այդ յուղով օծել. «Նրանք սուրբ են կոչվելու»: Այսօր Սուրբ Հոգին մեզ տանում է սրբության և ասում է. «Սո՛րք եղեք, ինչպես Ես Սուրբ եմ»: Մենք պետք է առանձնացված լինենք՝ ապրելու Աստծու համար: Ուրեմն եկե՛ք մարդկանց չկշռենք մեր սրտերի կշեռքներով, այլ թույլ տանք, որ Տերը կշռի Իր կշեռքով՝ «սրբարանին սիկդին» համեմատ: Չմոռանանք, որ երբ որևէ մեկին կշռում ենք մեր կշեռքով, այդ ժամանակ Աստված մեր սիրտն է կշռում: «Քու պատվիրանքներուդ ճամբուն մեջ պիտի վազեմ, վասն զի Դուն իմ սիրտս պիտի լայնցնես» Սաղմոս 119:32:

Սիրելիներ, ժամանակն է, որ մենք սթափվենք, լայնացնենք մեր սրտերը ու մարդկանց կշռենք ոչ թե մեր կշեռքով, այլ «սրբարանի սիկդի» համեմատ: Ամեն:

Անդրանիկ Վարդանյան, հովիվ

ԻՆՉՊԻՍԻՆ Է ՔՈ ԸՆՏՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

Հատ մարդիկ, լսելով Հիսուսի, Նրա կատարած հրաշքների և գործությունների մասին, ուզում են հանդիպում ունենալ Նրա հետ: Հիսուսն Իր երկրավոր կյանքում հանդիպեց շատ մարդկանց՝ թե՛ աղքատների, թե՛ հարուստների, թե՛ հիվանդների, թե՛ դիվահարների ու թե՛ այլոց հետ: Այդ հանդիպումների մասին գրված է Նոր Կտակարանում:

Գրված է, որ այս բոլոր հանդիպումների ժամանակ Հիսուս կարեկից էր և հոգատար բոլոր մարդկանց հանդեպ: **Ղուկաս 7:21**-ում կարդում ենք, որ Հիսուսը շատերին բժշկեց իրենց հիվանդություններից, հարվածներից ու չար ոգիներից, շատ կույրերի տեսողություն շնորհեց: Ինչպես այն ժամանակ, այսօր

նույնպես շատերը, որոնք լցված են տարբեր ցավերով ու նեղություններով, վշտերով ու տառապանքներով, ուզում են հանդիպել Հիսուսի հետ: Կան մարդիկ, ովքեր թեպետ չեն հավատում Աստծուն, բայց նեղությունների, վշտերի ու տառապանքների մեջ Աստծու անունն են կանչում:

Սիրելիներ, ես ուզում եմ, որ ուշադրություն դարձնենք **Եսայի 53** գլխին, որտեղ ասվում է. «անիկա կերպարանք կամ վայելչություն չունեի, որպեսզի անոր նայեինք, ոչ էլ այնպիսի երևույթ, որպեսզի անկե ավստրժեինք»: Սիրելի՛ հոգի, գուցե դու փնտրում ես Հիսուսին, որովհետև կույր էիր՝ քեզ տեսողություն շնորհեց, կաղ էիր՝ քայլել շնորհեց, կամ կերել ես Տեր Հիսուսի տված հացից: Բայց կուզե՞ս դու հանդիպել Հիսուսի հետ Գողգոթայում և քո ընտրությունը կատարել, երբ Նա կերպարանք կամ վայելչություն չունի, երես դարձնելու մարդու պես է ու անարգված:

Պողոս առաքյալը գրում է. «Եթե միայն այս կեսանքին համար Քրիստոսին յուսացած ենք, մենք բոլոր մարդոցմէ ավելի խղճալի ենք» **Ա Կորնթ. 15:19**: Երբ առաքյալը հանդիպեց Հիսուսին, ասաց. «Տե՛ր, ի՞նչ

Փետրվար, 2018թ., N 2 (97)

ես ուզում, որ անեն» **Գործք 9:6**: Նա իր ընտրությունը կատարեց առանց որևէ նախապայմանի: Հետագայում, **Բ Կորնթ. 12:10**-ում առաքյալն ասում է. «Անոր համար համաձայն եմ տկարությունների, նախատիքների, տառապանքների, հալածանքների և նեղությունների Քրիստոսի համար»: Իսկ **Բ Կորնթ. 4:16**-ում ասում է. «Այս պատճառով չենք վիստվի, քե՛ս այս մեր դուրսի մարդը ապականվի, սակայն մեր ներսի մարդը օրե օր պիտի նորոգվի, վասն զի մեր վայրկենական քեթև նեղությունը ավելի ու ավելի հավիտենական փառքի գերազանցությունը պիտի ներգործեն»: Ուստի մենք երեցած բաներին չնայենք, հապա չերեցածներուն, քանզի երեցած բաները ժամանակավոր են, բայց չերեցածները՝ հավիտենական:

Փետրվար, 2018թ., N 2 (97)

Սաղմոս 73-ում Ասափն ասում է. «Երբ ամբարիշտների հաջողությունները տեսա, որ հարստություն են ավելացնում ու մահվան ժամանակ էլ ցավեր չունեն, ասացի. «Հիրավի գուր տեղը իմ սիրտս մաքրեցի ու իմ ձեռքերս անմեղությունով լվացի»: Եվ երբ խորհեցի ասիկա իմանալու, իմ աչքերին դժվար եկավ»: Երբ մեր խնդրածները մարմնավոր և ժամանակավոր բաների համար են, մենք չենք կարող գնալ Գողգոթա՝ հանդիպելու Հիսուսին:

Սիրելիներ, Ասափը հիասթափված չի մնում ու ասում է՝ երբ որ Աստծու սրբարանը մտա և անոնց վախճանը իմացա, ասացի. «Տե՛ր, ո՞վ ունեն էս երկնքի մեջ, երկրի վրա ալ քեզմէ ուրիշը չեմ ուզեր... վասն զի ահա անոնք, որոնք քեզմէ կհեռանան՝ կկորսվեն»: Եղբայրներ, քույրեր, ի՞նչ բնույթ են կրում մեր խնդրածներն ու մեր գոհությունները: Դու կարող ես Ասափի նման ասել. «Ո՞վ ունեն էրկնքի մեջ, երկրի վրա ալ քեզմէ զատ մէկը չեմ ուզեր, իմ մարմինս ու սիրտս կմաշին, բայց Աստուած իմ սրտիս զորութիւնը ու բաժինս է յաւիտեան»: ԱՄԵՆ:

Հովհաննես Մուրադյան, ք. Գյումրի

ԿԻՆՎԻ ԱՅՔ ԵԿԵՂԵՑՈՒ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆԸ

2016 թվականի նոյեմբերի 26-ին Կիևում տեղի ունեցավ «Կիևի Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաներ» եկեղեցու 90-ամյակին նվիրված տոնական հավաքույթը: Այդ օրը «Наріжний камінь» եկեղեցու աղոթքատանը հավաքվել էին Կիևի և Կիևյան շրջանի ծառայողները, ինչպես նաև շատ եղբայրներ ու քույրեր: Եպիսկոպոսներ Պյոտր Նիկոլասիչ Նովորոկը և Նիկոլայ Սերգենիչ Լևչենկոն ներկայաներին պատմեցին տոտալիտար կոմունիստական ռեժիմի՝ 20-րդ դարի 60-70-ական թվականների ժամանակվա եկեղեցու կյանքի մասին իրենց հիշողությունները: Հավաքույթի ժամանակ երգում էին Կիև քաղաքի եկեղեցու միասնական երգչախումբը, այլ երաժշտական խմբեր, ինչպես նաև մանկական երգչախումբը: Հավաքույթի ժամանակ եկեղեցին հիմնականում մեծ ուշադրությամբ լսում էր Վլադիմիր Իվանովիչ Ֆրանչուկի պատմությունը Ուկրաինայի և նախկին Սովետական Միության երկրներում Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաների ուղղվածության ու ծագման մասին: Նա պատմում էր Ավետարանի հավատքի քրիստոնյա եղբայրների՝ տարբեր վայրերում հայտնվելու և հիմնավորվելու, նրանց կրած բազմաթիվ դժվար

ությունների և փորձությունների մասին, որոնք տեղի էին ունենում ստալինյան բռնաճնշումների և հետագա տոտալիտար կոմունիստական ռեժիմի վարչակազմի ժամանակ: Իհարկե, հատուկ ուշադրության արժանացրին Կիևի եկեղեցու հիմնավորման պատմությունը, քանի որ տոնական հավաքույթը նվիրված էր հենց այդ իրադարձությանը:

Եկեղեցու ձևավորումը և հաստատումը տեղի է ունեցել հետևյալ կերպ: Սուրբ Հոգու հայտնությամբ 1921 թվականին Օդեսա է գալիս Աստծու մարդ և ուսուցիչ Իվան Եֆիմովիչ Վորոնակը: Երեք ամիս անց այդ քաղաքում բացվում է Սուրբ Հոգով մկրտված առաջին ԱՀԲ եկեղեցին, մեկ տարի անց արդեն կար այդպիսի վեց եկեղեցի, իսկ ևս մեկ տարի անց՝ տասնհինգ: 1924թ. կար հիսուն եկեղեցի, 1925-ին՝ հարյուր հիսուն եկեղեցի: Եվ այդպես, ութ տարվա մեջ՝ 1921-1929թթ., գոյացան հազարից ավելի եկեղեցիներ և խմբեր Օդեսայում և ամբողջ Ուկրաինայում, Սանկտ Պետերբուրգում և Մոսկվայում, Պոլովոժայում և Կովկասում, Ադրբեջանում, Սիբիրում, Հեռավոր Արևելքում և ողջ Սովետական Միությունում:

Օդեսայից գնում և ամբողջ Սովե-

Փնդրվաթ, 2018թ., N 2 (97)

տական Միությունում շրջում էին շատ ավետարանիչներ, որոնք քարոզում էին Աստծու Խոսքը: Ստեղծվում էին նոր եկեղեցիներ: 1926թ. եղբայրները Կիև են ուղարկում մի ավետարանչի՝ Ֆյոդոր Սավելևիչ Շերստյուկին: Կիևի հարակից՝ Տարաշենսկի շրջանում արդեն կար եկեղեցի, բայց հենց Կիևում եկեղեցին հիմնեց նա: Հետագայում, հենց Տարաշ քաղաքում, որը գտնվում է Կիևից 130 կիլոմետր հեռավորության վրա, բացվեց մի եկեղեցի, որը հիմնել էր մի ընտանեկան զույգ՝ Վլադիմիր եղբայրը և Մարիա քույրը: Օդեսայում նրանք հայտնություն ունեցան, որ պետք է տեղափոխվել Կիևի տարածաշրջան. երազում նրանք տեսել էին մի փոքրիկ տուն, որն այդ ժամանակ գտնվում էր Տարաշի ծայրամասում: Գալով այդ շրջան՝ նրանք սկսեցին այցելել բապտիստական եկեղեցի, սակայն Վլադիմիր եղբոր քարոզները տեղի ավագ եղբայրներին դուր չէին գալիս, և նրանք խնդրեցին այդ զույգին այլևս չգալ իրենց եկեղեցի: Նրանց հետ այդ եկեղեցուց դուրս եկան ևս մի քանի մարդ: Այդպես Տարաշչում հիմնվեց հիսունական եկեղեցին: 1928 թվականին Կիևի տարածաշրջանում հաշվվում էին քսան այդպիսի եկեղեցիներ: Ահա այսպիսին էր Սուրբ Հոգու գործի պտուղները:

Շերստյուկ եղբոր հետ Կիև եկավ ևս մի երիտասարդ եղբայր՝ Նիկո-

լասկի շրջանից: Նրա անունը Նաում Ջայցև էր: Նա այդտեղ ծառայում էր՝ քարոզելով Աստծու Խոսքը: Երբ Շերստյուկ եղբորը ձերբակալեցին, Ջայցևը դարձավ Կիևի երեցը: Մի քանի տարի անց նրան ևս ձերբակալեցին, սակայն մինչ այդ նա եկեղեցի բերեց մի անհավատ մարդու, որի անունն էր Իվան Եգորովիչ Կոմլև:

30-ական թվականների սկզբին եկեղեցու հովիվն էր Վլադիմիր Իվանովիչ Ռուդավսկին: Նա ազգությամբ հրեա էր: Որոշ ժամանակ անց սկսվեց պատերազմը... Գերմանացիները շրջապատեցին Ուկրաինան, գրավեցին Կիևը: Մեր եղբայրներն այդ ժամանակ անում են կարծես թե անհնարինը՝ Յիլյանսկի փողոցում բացում են աղոթքատուն և գերմանական շրջափակման պայմաններում անցկացնում են հավաքույթներ: Շատ մարդիկ են գալիս եկեղեցի, և նույնիսկ այդ պայմաններում եկեղեցին աճում և ամրանում է:

Ռուդավսկին և շատ այլ եղբայրներ ուղքով անցնում էին շատ գյուղերով՝ քարոզելով Աստծու Խոսքը և ստեղծելով եկեղեցիներ: Այդ ժամանակվա նախանձախնդիր ծառայողներից էր Իվան Եգորովիչ Կոմլևը, ինչպես նաև Յուրչակ եղբայրը, որ այդ ժամանակ Ռուդավսկու տեղակալն էր: Լինելով հրեա՝ Ռուդավսկին շրջում և քարոզում էր ողջ Կիևով մեկ: Մի անգամ Վասիլկով քաղաքում

նրան ձերբակալում են: Գերմանացի սպան, որ խոսում էր ռուսերեն, բայց ոչ լավ, նրան մատնացույց անելով՝ հարցնում է. «Դու հուդա՞ ես»: Եթե նա հարցներ. «Դու հրեա՞ ես», Վլադիմիր Իվանովիչն անկեղծ կպատասխաներ՝ այո՛, հրեա եմ, և նրան ապագայում կսպասեր Բաբի Յարը (դա հրեաների զանգվածային գնդակահարման վայրն է): Սակայն սպան հարցնում է՝ հուդա՞ է նա արդյոք, ինչին Ռուդավսկին պատասխանում է. «Ո՛չ, ես քրիստոնյա եմ»: «Ինչպե՞ս կարող ես ապացուցել դա», - հարցնում է սպան: «Ես ունեմ փաստաթուղթ, որն ապացուցում է, որ ես Ավետարանական եկեղեցու հովիվն եմ», - պատասխանում է նա: Փաստաթուղթը գտնվում էր Կիևում, իսկ Ռուդավսկուն հարցաքննում էին Վասիլկովում: Եղբայրներից մեկը վազում է Կիև, քանի որ այդ ժամանակ տրանսպորտ դեռ չկար: Այո՛, վազում է: Չէ՞ որ խոսքը հովվի կյանքի և մահվան մասին էր: Նա վազեց 25 կիլոմետր՝ Վասիլկովից Կիև և հակառակը: Եվ նա հասցրեց: Փաստաթուղթը ցույց տվեցին, և Վլադիմիր Իվանովիչն ապրեց դեռ շատ երկար տարիներ՝ շարունակելով իր ծառայությունը:

Այսպես քսաներորդ դարի առաջին կեսին սկսվեց Կիևի և հարակից շրջանների՝ Սուրբ Հոգով մկրտված ԱՀԶ եկեղեցիների հիմնադրումը: Այդ ժամանակ շատ եղբայրներ և

քույրեր համակենտրոնացման ճամբարներում բազում տանջանքների ենթարկվեցին, նրանք այդպես էլ չվերադարձան իրենց ընտանիքներ: Բայց ո՛չ դաժան հալածանքը, ո՛չ անաստված դեկավարությունը, ո՛չ սովը և ո՛չ մի այլ իրավիճակ չկարողացան կանգնեցնել այն կրակը, որը բռնկվել էր նախկին Սովետական Միության տարածքում: Չէ՞ որ Քրիստոսն ասաց. «...Ես կշինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները չեն կարող հաղթել նրան»:

Եպիսկոպոս Պյոտր Նիկոլասկի Նովորոկը պատմեց հալածանքի ժամանակ Աստծու ցույց տված մեծ գործության և գործերի մասին: Հրաշալի էին շնորհքի գործերը: Պյոտր Նիկոլասկի Նովորոկը մանուկ հասակում հաճախել է բապտիստական եկեղեցի, որտեղ երեցը Աստվածաշունչը կարդում էր վանկերով, բայց ողջ եկեղեցին լաց էր լինում: Հրաշալի և անհավանական կերպով Աստված պահում ու պահպանում էր Իր ժողովրդին: Մի օր դեկավարության ներկայացուցիչները ներս են խուժում, դադարեցնում ծառայությունը և սկսում են գրանցել հավատացյալների տվյալները՝ բանտարկելու կամ տուգանելու համար:

Մի անգամ Պյոտր եղբայրը ուրիշ եղբայրների հետ միասին որոշում է այցելել մի գյուղ: Եղանակն այդ օրը շատ վատն էր: Հսկող ուժերը սովորաբար այդպիսի եղանակին դուրս

չէին գալիս ծառայության: Հավաքույթի ժամանակ եղբայրներն անգամ չէին էլ մտածում, որ իրենց կարող էին այցելել չսպասված հյուրեր: Բայց իրավապահ մարմիններից մի քանի մարդ գյուղապետի հետ միասին ներս են մտնում, դադարեցնում են ծառայությունը և սկսում են գրանցել այցելության եկած եղբայրների տվյալները: Պյոտր Նիկոլակիչն ասում է իր ազգանունը, անունը և հայրանունը: Հարցին, թե՛ ո՞րն է ձեր հասցեն, նա պատասխանում է. «Ծնվել եմ Գռուդ գյուղում», - սակայն չի ասում, որ ապրում է Նովգորոդ-Վոլինսկում: Վերահսկող բաժնի ներկայացուցիչն այդպես էլ գրում է: Այնուհետև նրանցից մեկը վերցնում է նրա անձնագիրը և ասում է. «Գրի՛ր իսկական հասցեն. Պերեյասլավկայա 37: Սա Շեպետովկայու՞մ է»: Պյոտր Նիկոլակիչը լռում է, իսկ նա գրանցում է. «Շեպետովկա»:

Պատահել է և մեկ այլ դեպք, երբ տվյալների վերագրանցման ժամա-

նակ այն հարցին, թե՛ որտեղի՞ց է եկել, Պյոտր եղբայրը պատասխանել է. «Քաղաքից», և գրանցող ներկայացուցիչը հենց այդպես էլ գրել է: Աստված պահպանում էր...

Սակայն եղել են այնպիսի ժամանակներ, որ չեն էլ վերագրանցել, և հավաքույթներն անցել են խաղաղ, սակայն կանչել են դատախազություն և գործ են հարուցել, եկել է տառապանքի ժամանակը...

Տոնական հավաքույթը բոլոր ներկաների համար մեծ օրհնություն էր, շատ ու շատ պատմություններ անհնար էր լսել առանց արցունքների: Մենք գոտեպնդվում էինք ամուր հավատքով և մեր եղբայրների ու բույրերի ունեցած անկոտրում կամքով:

«Հիշեցե՛ք ձեր առաջնորդներուն, որոնք Աստուծո խոսքը ձեզ խոսեցան և անոնց վարմունքին վախճանին նայելով իրենց հավաքքին նմանեցե՛ք» Եբրայեցիս 13:7:

ՀԻՇՈՂՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ ԱՍՏԾՈՒ ՈՂՈՐՄՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

Ծնվել եմ 1929թ աղքատ մի ընտանիքում: Ես միակ և երկար սպասված որդին էի: Մայրս նախանձախնդիր քրիստոնյա էր: Ապրում էինք Բելառուսի Գոմելսկ մարզի Կամենիա գյուղում: Փոքր տարիքում մի շաբթ ծանր հիվանդություններով հիվանդացել եմ, ինը օր ոչինչ չեմ կերել, բայց Աստված ինձ ողորմացել է, և ես ապրել եմ:

Տարիներ անց իմ անհոգ մանկությունը փոխարինելու եկան պատերազմական դաժան տարիները: Ես այդ ժամանակ տասներեք տարեկան էի: Հիշում եմ, թե ինչպես գերմանացիները մեզ հանեցին մեր գյուղից, ողջ գյուղը այրեցին, իսկ մեզ լցրին մի խորդանոցի մեջ, որպեսզի վառեն: Աննկարագրելի իրարանցում էր խորդանոցում, բոլորը բարձրաձայն լացում էին, աղաղակում: Այդ իրարանցման մեջ ես տեսա, թե ինչպես խորդանոցի մի անկյունում լուռ, ծնկաչոք աղոթում էին մի խումբ քրիստոնյաներ: Նրանց աղոթքին Սուրբ Հոգին պատասխանել էր.

- Մի՛ վախեցեք, որդյակներս, ձեզ չեն վառի, այլ ամեն մեկը մի կողմ կգնա:

Կարճ ժամանակ անց դռները բացվեցին, դռների մեջ կանգնեց գերմանացի պարետը: Նա որոշ

մարդկանց ընտրեց Գերմանիա ուղարկելու համար, իսկ մնացածին ասաց, որ ով ուր ուզում է թող գնա:

Այդ թույլից ես սկսեցի մտածել Աստծու մասին, քանի որ տեսա, թե ինչպես Նրա խոսքը կատարվեց:

Սակայն մենք չկարողացանք խուսափել Գերմանիա աքսորվելուց: Գերմանիայում մենք աշխատում էինք մի ֆերմայում, ոչխարներ էինք պահում:

Դեռ գնացքում քրիստոնյաներն ինձ տվեցին Հովհաննեսի Ավետարանը, որը ես կլանված կարդացի: Այդ գիրքն ինձ մեծ հույս էր տալիս:

1945թ. մարտի 11-ին ռուսական զորքը մտավ այդ գյուղը, և ինձ վերցրին բանակի մեջ: Մի օր ինձ ու ինձ նման հինգ զինվորների հանձնարարեցին ձիերի երամակը քշելով տանել Բելառուս: Այդպես մենք

Փետրվար, 2018թ., N 2 (97)

ձիերին տանում էինք, երբ մի օր ձիերից մեկը հանկարծ խրտնեց ու փախավ անտառի կողմը: Ես ձիու վրա նստած գնացի նրա հետևից: Հանկարծ իմ ձին ծառս եղավ: Ես ձիու վրայից թռա, զգացի, թե ինչպես ձախ ոտքս մնաց ասպանդակի մեջ: Ես ոչ մի կերպ չէի կարողանում ազատել ոտքս, հույսս կտրել էի, իսկ ձին մեծ արագությամբ սլանում էր: Աչքերիս առաջ եկավ ապրաժս ողջ կյանքը, գործածս մեղքերը: Մտքումս սկսեցի աղոթել Աստծուն, խնդրեցի ու խոստացա Նրան, որ եթե ողորմի ինձ, ապա ես Իրեն կծառայեմ: Այդ ժամանակ թե ոտքս ինչպես ազատվեց՝ ես էլ չհասկացա: Ընկա գետին, ոչ մի տեղս չէր վնասվել: Ես հավատում եմ, որ Աստված փրկեց ինձ: Ես այդ ժամանակ տասնհինգ տարեկան էի:

Մի օր ես շտաբի պետին խնդրեցի ինձ ազատ արձակել, որպեսզի գնամ ծեր ծնողներիս այցելելու, սակայն

նա նույնիսկ ուշադրություն չդարձրեց ասածիս: Մի օր Աստծու կամքով ես հանդիպեցի մի ծեր զինվորի, որն ինձ խորհուրդ տվեց նամակ գրել Ստալինին և հայտնել, որ ինձ՝ անչափահասիս, անօրինական կերպով պահում են բանակում: Ես այդպես էլ արեցի: Մի ամիս հետո եկավ պատասխանը, համաձայն որի ինձ ազատեցին ծառայությունից: Տուն վերադառնալուց հետո ես ջրով մկրտվեցի, հետո էլ՝ Սուրբ Հոգով:

Ամուսնացա: Չորս տարի երեխա չէինք ունենում, բայց Աստված մեզ տվեց երկու տղա: 1950-66թթ. մեծ հալածանքներ սկսվեցին: Սպառնում էին, որ մեր երեխաներին կվերցնեն մեր ձեռքից: Նույնիսկ օրն էր նշանակված: Բայց Աստծու կամքով շրջկոմի աշխատակցուհիներից մեկը կնոջս զգուշացրեց, և մենք հեռացանք մեր բնակավայրից: Սկզբում ապրեցինք Սոչիում, հետո՝ Կուբանում: 1963թ. Աստծու կամքով մենք տեղափոխվեցինք Գրին: Սուրբ Հոգին հայտնեց, որ դա մեր վերջին հանգրվանն է:

Այժմ ունեմ 10 թոռ և 14 ծոռ: Ուրախ եմ, որ դեռ կարողանում եմ նրանց հետ հաճախել Աստծու տուն: Հիմա ես ութսունութ տարեկան եմ և սպասում եմ, թե երբ Աստված ինձ կտանի Իր մոտ:

Ռաչինսկի Անդրեյ Կուզմիշի

“Слово христианина”, 1 2017

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Կիրակի էր, 2017թ. դեկտեմբերի 10-ը: Մենք Չարենցավանի հիվանդանոցի վերակենդանացման բաժանմունքում էինք:

Վաղ առավոտյան մտա սենյակ, որտեղ հայրս էր պառկած: Ես ինչ-որ բան հարցրի, սակայն նա չկարողացավ խոսել: Նա չէր շարժվում: Ես շոկի մեջ էի. մի՞թե ամեն ինչ վերջացած է:

Մի քանի օր շարունակ աղոթում էի նրա փրկության համար: Ես վախենում էի նրա հետ խոսել Հիսուսի մասին, քանի որ ժամանակին նա ինձ հալածում էր հավատքի համար: Մտածում էի՝ եղբայրներիս խնդրեմ աղոթել հորս համար: Այդպես էլ արեցի: Ես շատ էի անհանգստանում՝ մտածելով, որ եթե հայրս մահանա ու գնա դժոխք, ինձ համար դա սարսափելի կլինի, և ես ինձ չեմ ների: Քույրիկս՝ Գայանեն, հոգևոր երգեր էր միացրել, որ հայրս լսի: Ռոշեցից անդադար աղոթքով պայքարել մեր հոր հոգու փրկության համար: Եկեղեցին մեզ հետ աղոթում էր թե՛ Երևանում, թե՛ Չարենցավանում: Տերը շատ օրհնի բոլորին:

Հանկարծ հիշեցի, որ մահացող մարդն ամենավերջում է կորցնում լսողությունը: Միացրի համակարգիչը և շտապ քարոզ փնտրեցի: Հենց առաջինը հայտնվեց «Մահից հետո

կյանք» տեսագրությունը: Անմիջապես հայրիկիս մոտ միացրեցի բարձր և շարունակեցի աղոթել:

Հանկարծ նա ասաց. «Մամվել, Մամվել»: Ես շատ ուրախացա, որ նա խոսեց, բայց մենք Մամվել անունով ոչ մի ծանոթ չունեինք, ո՞ր Մամվելը... Հանկարծ հիշեցի Չարենցավանի Մամվել եղբորը, ում հայրս ճանաչում էր:

Քիչ զարմացած և անվստահ հարցրի.

- Պա՛պ ջան, Մամվել եղբորը նկատի ունե՞ս:

- Այո՛, պատասխանեց նա և հետո ասաց,- կանչի՛ր եկեղեցականներին:

Ես զարմացած էի, անմիջապես զանգեցի Մամվել եղբորը: Հետո զանգեցի հովիվ եղբորն ու պատմեցի եղելությունը:

Շուտով եղբայրները եկան և սկսեցին աղոթել հայրիկիս համար: Աղոթքից հետո նա կարողացավ խոսել: Նույնիսկ հեռախոսով խոսեց Ռուսաստանում և Բելառուսում ապրող եղբայրներիս հետ:

Այնուհետև ես գնացի հավաքույթի Չարենցավանի եկեղեցում: Այնտեղ խնդրեցի, որ եղբայրներից մեկը, որ հայրիկիս վաղեմի ընկերն է, այցելի նրան: Ասացին, որ նա հիվանդ է և չի կարողացել գալ հավաքույթի: Սակայն երբ գնացի հիվան-

Փեյրովայր, 2018թ., N 2 (97)

դանոց, քիչ անց եղբայրը եկավ: Նա հայրիկիս հետ բավական երկար զրուցեց և աղոթեց: Հետո դուրս եկավ և ասաց.

- Երբ մեղքի մասին խոսեցինք, հայրդ ասաց. «Ախր իմ մեղքերն այնքան շատ են, մի՞թե Հիսուսը կարող է ներել»:

- Իհարկե, Հիսուսի մոտ մեղքերի քիվը նշանակություն չունի, կարևորը զղջումն է ու ապաշխարությունը:

Հայրիկիս վերջին խոսքերն են եղել դատերս՝ Անիին.

- Առաստաղը ծածկվեց, Հիսուսը

եկավ ինձ տանի: Ես գնում եմ տուն:

Եվ երրորդ օրը, ինչպես եղբայրներն էին ասել, հայրս ննջեց խաղաղությամբ:

Կարոտում եմ հայրիկիս, բայց մխիթարված եմ, որ նա փրկվեց: Նրա հոգեհանգստի արարողությանը 200-ից ավելի մարդիկ էին ներկա, նրանք լսեցին այն հրաշքի մասին, որ Տերը արել էր հայրիկիս հետ:

Փառք Տիրոջը՝ Նրա անսահման սիրո համար:

Դոնարա քույրիկ, Զարենգավան

ՄՏՈՐՈՒՄՆԵՐ ԱՂՈԹՔԻ ՄԱՍԻՆ

Աղոթքով Իսրայելի թագավոր Եզեկիան արևը տասը աստիճանով ետ դարձրեց:

Աղոթքով Եղիան փակեց ու բացեց երկինքը և երկնքից կրակ իջեցրեց գոհի վրա:

Աղոթքով երեք պատանիները՝ Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեդնագովը, կրակի հնոցում մնացին անվնաս:

Աղոթքով իսրայելցիները հաղթեցին իրենց թշնամիներին:

Եթե իմաստունի հետ անընդհատ շփվող անձը աստիճանա-

բար նմանվում է իմաստունին, ապա ո՞ւմ կարող է նմանվել մշտապես աղոթքով և աղերսանքով Աստծու հետ շփվող անձը:

Աղոթք ուսուցանողն Աստված է, ճշմարիտ աղոթքն՝ Աստծու պարզև:

Որքան մտերիմ է մարդն Աստծու հետ, այնքան համապարփակ է նրա աղոթքը:

Աղոթքի կյանքն աստվածաճանաչողության ճանապարհն է:

Աղոթքը ամենաանհրաժեշտ սխրանքն է:

ՍՈՎՈՐԵ՛Ք ԼՍԵԼ ՕԳՆՈՒԹՅԱՆ ԿԱՆՉԸ

Մի երիտասարդ լավ տրամադրությամբ վարում էր իր նոր քանկարժեք ավտոմեքենան և քթի տակ երգում սիրած երգերից մեկը։ Դպրոցի մոտակայքում տեսավ հավաքված երեխաների. նա դանդաղեցրեց ընթացքը, որպեսզի հանկարծ մի դժբախտություն չպատահի։ Նա նոր էր անցել երեխաների մոտով, երբ հանկարծ մի ձայն լսեց. մեկը հարվածեց մեքենային։

Նա դուրս եկավ ավտոմեքենայից, տեսավ հարվածից մեքենային հասած վնասը, կատաղած բռնեց մայքին կանգնած տղայի օձիքից ու քարշ տվեց դեպի մեքենան.

- Ա՛յ դու սրիկա, դու գոնե գիտե՞ս, թե ինչ արժե այս մեքենան, մայի՛ր, թե ինչ ես արել....

- Ներեցե՛ք, պարոն, ես չէի ցանկանա ձեր մեքենան վնասել։ Բայց հասկանում եք... եղբայրս անդամա-

լույծ է, երբ փորձում էի նրան փողոցն անցկացնել, սայլակը շրջվեց։ Նրան բարձրացնելն իմ ուժերից վեր է։ Ես արդեն չորրորդ ժամն է փորձում եմ կանգնեցնել անցնող մեքենաներին, որպեսզի որևէ մեկն ինձ օգնի եղբորս սայլակ մստեցնել, սակայն ապարդյուն։ Ես ստիպված էի այդ քայլին դիմել, որովհետև այլևս ուժ չունեի սպասելու։

Երիտասարդն օգնեց տղային՝ կոկորդում խեղդելով արցունքները։ Նա տղայի եղբորը մստեցրեց սայլակ, ապա մոտեցավ մեքենային ու զննեց քարի հարվածից առաջացած ջարդվածքը։

Երկար տարիներ նա վարում էր այդ քանկարժեք մեքենան քարի հարվածից առաջացած հետքով և ամեն անգամ, երբ նրան առաջարկում էին հետքը վերացնել, նա մերժում էր, քանի որ դա իրեն հիշեցնում էր այն մասին, որ եթե արհամարհես օգնության խնդրանքի շշունջը, քեզ վրա քար կնետեն...

Այդպիսի դեպքեր կյանքում մեզ պատահում են համարյա ամեն քայլափոխին։ Սովորե՛ք բացել ձեր սրտերը, եղե՛ք գոնե մի քիչ բարի...

Փետրվար, 2018թ., N 2 (97)

ՄԻ՝ ԳՈՂԱՑԻՐ

Տարիներ առաջ Շոտլանդիայում մի երիտասարդ մարդ էր ապրում, որը ձի գողանալու մեծ վարպետ էր։ Դրա համար անընդհատ բանտ էր նստում, բայց դուրս գալով՝ նորից գողություն էր անում։ Հերթական անգամ, երբ բանտ է ընկնում, մյուսների հետ ուղարկում են աշխատելու։ Մի օր էլ աշխատանքից հետո տեսնում են, որ բանտարկյալներից մեկը չկա։ Սկսում են փնտրել և գտնում են ձի գողացողի մեռած մարմինը։ Այն դնում են դիակերձաբանում։

Երեք օր հետո երկու բանտարկյալ են գալիս, դնում են նրան պարկի մեջ և տանում գերեզման։ Ճանապարհին պարկն ընկնում է։ Երբ նորից պարկը վերցնում են, նրանց թվում է, թե մեռածը շարժվում է։ Վախեցած բացում են պարկը և տեսնում, որ գողը շնչում է։

Նա ասում է. «Ձո՛ւր, ջո՛ւր»։ Ջուր են տալիս դույլով, իսկ ձիագողը խմում ու խմում է։ Հետո պարկից դուրս է գալիս ու գնում։ Երեք ամիս լուծում է, չորրորդ ամսում, ի վերջո, որոշում է պատմել, թե ինչ է ապրել։ «Ես գտնվում էի դժոխքի ճանապարհին,- ասում է նա,- երբ հանկարծ լսեցի ինչ-որ մեկի ձայնը, որն ասում էր՝ վերև՝ նայիր։ Երբ նայեցի, երկնքում տեսա ժողովրդի բազմություն, որն այնպիսի փառքի մեջ էր, որ բառերով հնարավոր չէ ասել։ Հետո հնչեց Աստծու ձայնը. «Գիտե՞ս, գո՛հ, որ քեզ համար էլ էր այստեղ տեղ պատրաստված։ Այս երկնքում բնակվողների մեջ դու էլ պիտի լինեիր»։ Իսկ իմ առաջ փայլում էր դժոխքի անմար կրակը, որի պատճառած ցավն այնպիսին չէր, ինչպիսին այն խոսքերինը, որ լսեցի. «Այնտեղ դու էլ պիտի լինեիր»։ Իմ սիրտը փլվեց, և ես բղավեցի՝ աղաչելով Աստծուն նորից ինձ ցույց տալ Իր ողորմությունը։ Այս աղաղակով արթնացա և ինձ պարկի մեջ տեսա։ Թվում էր, թե դժոխքի կրակը շարունակում էր վառվել իմ մեջ՝ ցամաքեցնելով մարմինս ու շունչս, դրա համար էլ ուզում էի խմել, խմել, խմել ջուրը»։

ՄԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՑՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հաճապաք Իրեն ու փրկության ունենաք:

Այդ մասին Նովիսանու 3.16-ում կարդում ենք.

«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն արվեց, որ ով Նրան հաճապա ևսիրի, այլ հավիքենալիս կրանք ունենա»:

Եթե Դուք ուզում եք այնպիսի մոտիվից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

Երևան		
Ավան	093-53-25-26	Ամիրքեկյան Հրահատ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրքեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի զանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Ասարոն
Նորքի զանգված	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Զարթախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրքեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Երջաններ		
Արոլյան	094-34-75-91	Զարարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ագարյան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077-70-28-38,	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թովստյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Ջանգեղուր	094-00-94-08	Մարտյան Միկ
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարտյան Միկ
Դամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-53-25-26	Ամիրքեկյան Հրահատ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

ՍԻՐՈՒՄ ԵՍ ԵՂԲՈՐԴ

«Մենք գիտենք, որ մահվանից դեպի կյանք փոխադրվեցինք, որովհետև սիրում ենք եղբայրներին: Նա, ով չի սիրում իր եղբորը, մահվան մեջ է մնում»:

Ա Հովհաննու 3:14

«Իսկ նա, ով ապում է իր եղբորը, խավարի մեջ է և խավարի մեջ է քայլում ու չգիտի, քե ուր է գնում, որովհետև այդ խավարը կուրացրել է նրա աչքերը»:

Ա Հովհաննու 2:11

«Նա, ով ասում է, քե լույսի մեջ է և ապում է իր եղբորը, նա դեռևս խավարի մեջ է»:

Ա Հովհաննու 2:9

«Նա, ով իր արելությունը նենգությանը ծածկում է, նրա խաբկությունը հայտնի է դառնալու ժողովրդի մեջ»:

Առակաց 26:26

«Ով ապում է իր եղբորը, մարդասպան է, և գիտեք, որ ոչ մի մարդասպան իր մեջ հավիտենական կյանք չունի»:

Ա Հովհաննու 3:15

«Քո եղբորը սրտումդ չարես, քո դրացուն անպայման հանդիմանես, որ նրա համար մեղք չկրես»:

Ղկրացոց 19:17